

Juhász Ferenc

PETŐFI, 1848

(részlet)

(...)

Te ember-anyagból épített arany mindenség-óra! Te mindenség-anyagból
szótt emberiség-kiáltás! Fehér-hattyúkkal
húzott virágból-font és zöld kalászfüvekből szótt égi szekér, amiben
bárányfelhők és gomolyfelhők fehér gőzkazlai ragyognak!
Aranyból-kovácsolt darázs-arc bojtszengős könnyű keskeny kard! Frakkos
és cilinderes villám-cikkanás! Moha-repülő pilótája!
Lovon-nyargaló szitakötő-szívárvány! Gyémánttal és zománccal kirakott
többezer-látás domború szitakötő-
tekintet! Gaz-ország, mocsár-ország, nádas-ország, lép-ország, erdő-ország,
puszta-ország piros-márvány tűzlilioma eleven
növényi gyönyörűségéből! Fehéringes nászéjszaka! Feketeköpenyes nagypéntek!
Törpe-ország költő-Gulliverje! Országnyi tőzeg-hajó tűzhártya-vitorlája!
Szikrázó ásványból boldog hegedű! Bolond Istók a zöld láptutaj-
szigetországon! Suhogó fényes aranyáradás
zöld pusztai fű! Krisztus-palást lila bogáncsból ragasztva! Krisztus-tövisből
kritikusok trónszéke! Kettős
üveghólyag emberszív-homokóra a kávéház-márványasztalon! A világ
szívfalán biccenve-ketyegve gyorsan
körbesatírozó embersors-másodpercmutató! (...) Te Bem József szívében
járkáló csillag, Bem József szívében vágató költő-galaxis,
mert Bem József szívében tág tiszta nagy fényterek voltak, tág tiszta kristály-
mezők fényből és szeretetből, s vágatásod
anyaga ez a tiszta tér a tábornoki szívben, csönded sugárzó fény-talaja, ahol a
sejtelem ernyős virága nyit. S titok-mélyében a Halál-Mágnes, az őslétfeli!
Te prüszkölő, fingó, nyihogó kozák lóval szembeforduló, amikor a ló-mellkas
barna bársonydombjai fölötted,
mint egy küklöpsz könnyes arc-szeme, szem-homloka, rádzuhogó habos
tajtékszikla, s a ló-orrlíkak, mint

két vödör alvadtvérből, amiben ezüst barkaágak: a szőrszálak! Kifordult-belü
törékeny világszabadság,
hasadban, májadban, veséidben vascsőr-pikahegygel! Szelíd pipázgatás Arany
János ezüst-bajusz
világsátra alatt, Vörösmarty Mihály pokollal-behímzett szíven tajtékos
iszonyattal hetyke toporzékoló!
Csillagkereső négyökrös lassú szekér a bíbortajték holdcsöpp akác-
éjszakában, s a hold, mint az úr
nyitott mellkasában egy úr-óriás cseppkőlánc-szive! Te koporsót-látó, halál-
elől halállal futó!
A forradalom piros vitorlája. A szabadság fehértollú szárnya. Forradalom
a forradalomban. Gyémántevő ember-éhség.
Pusztakiáltás Isten-szegénység! A mámor hazugság-hiánya! Hiányból szivacs-
lomb szeretetkő-bánya!
Te nem lettél a múlt-idő fossziliája, mint ősi kőzetekben őshalak kőcsontváza:
kő-szelvény gerince,
kőszálka-söprűsarlója, őskőzetekben madár-maradék kúsza fekete
vonalszögletesség madár-árnyék,
őskőben őskori levél-lenyomat, ahol láthatod az ereket, pikkelyeket,
pórusokat, bőr-mozaikokat, csak
mindezt negatívan és kőből. Múlt-időből. Fognám eleven arcodat, innám
eleven sóhajodat, csókolnám halott
arcodat. Szívemen, mint fehér könyvben ezer és ezer boldog, sugárzó
ujjlenyomat: sugárszép okos szavad.
Ezer és ezer rece-címer, lécgűrű-pecsét, bőrvályú-bőrcérna-pajzs.
Összefogdostad te az én szívemet, mint
boldog gyermek boldog apja arcát, szívem virágzó lét-jeleiddel sűrűn,
vastagon behímezve, virág-szövetté varrva!
Ülök. Csöndemben végtelen óraketyegés, mint hosszú egyforma fűrészelés.
Mint amikor hosszú akáctörzs volt a
fűrészbakon, s azt vágtam fűrészszel darabokra, s a cakkos fűrészpenge
csikorogva és nyikorogva süllyedt a fába, két függőleges
keskeny korong-egyenest vágva a sárga fába, s az illatos levegő-péncz hégag-
egyenest sárga fűrészport köpött a penge alól, az összetaposott, taréjlemez-
áramlás hóba.
Hol vagy? Csak te vagy! Hol vagy? Csak te vagy! Csodatűz Forradalom! Már
az idő-kezdet előtt! S az idő-kezdet óta!

(1988)